

መጽሐፈ ዳንኤል - ቁጥር አምሳ አምስት

የትንቢታዊውን ሽመና መግለጥ፤ የገብርኤል ለዳንኤል የተሰጠ መገለጥ

Jeff Pippenger

2024-01-19

ገብርኤል ወደ ዳንኤል መጣ፤ ይህም ዳንኤል የኤርምያስን ትንቢት ስለ ሰጣው ዓመት ምርኮ፤ እንዲሁም የሙሴን መሐለና እርግማን ከተረዳ በኋላ ነበር።

በመንግሥቱ በመጀመሪያው ዓመት፣ እኔ ዳንኤል በመጻፍት ውስጥ፣ የእግዚአብሔር ቃል ወደ ነቢዩ ኤርምያስ ስለ መጣው፣ በኢየሩሳሌም ጥፋቶች ላይ ሰባ ዓመት እንዲፈጽም የተወሰነውን የዓመታት ቍጥር ተረዳሁ። ... አዎን፣ እስራኤል ሁሉ ሕግህን ተላልፎአል፤ ድምፅህን እንዳይታዘዝ ፈቀቅ ብሎአል፤ ስለዚህም እርግማኑና በእግዚአብሔር ባሪያ በሙሴ ሕግ የተጻፈው መሐለ በእኛ ላይ ፈስሶአል፣ በእርሱም ላይ ስለ በደልን። በእኛና በእኛ ላይ የፈረዱብን ፈራጆቻችን ላይ የተናገረውን ቃሉንም በታላቅ ክፉ ነገር በማምጣቱ አጽንቶአል፤ በሰማይ ሁሉ በታች በኢየሩሳሌም ላይ እንደ ተደረገው ያለ ነገር አልተደረገምና። በሙሴ ሕግ እንደ ተጻፈው፣ ይህ ክፉ ሁሉ በእኛ ላይ መጥቶአል፤ ነገር ግን ከበደላችን እንድንመለስና እውነትህንም እንድናስተውል በአምላካችን በእግዚአብሔር ፊት ጸሎታችንን አላቀረብንም። ስለዚህም እግዚአብሔር በክፉው ላይ ነቅቶ በእኛ ላይ አመጣው፤ አምላካችን እግዚአብሔር በሚያደርገው ሥራ ሁሉ ጻድቅ ነውና፤ እኛ ግን ድምፁን አልታዘዝንም። ዳንኤል 9፡2፣ 11-14።

ዳንኤል "መሐለው" ተብሎ የተተረጎመውን ቃል ሲጠቀም፣ ሙሴም በዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ውስጥ "ሰባት ጊዜ" ተብሎ የተተረጎመውን ያንኑ ቃል ተጠቅሞ ነበር። ሲስተር ዋይት በምዕራፍ ዘጠኝ ውስጥ ዳንኤል በኤርምያስ የተገለጸውን የሰባ ዓመታት ዘመን እና የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ዘመን ግንኙነት ለማስተዋል እየፈለገ እንደነበር ታሳውቀናለች። ገብርኤልም በምዕራፍ ስምንት ዳንኤል የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ቀናትን ራእይ እንዲረዳ ታዘ ነበር፤ ወደ ምዕራፍ ዘጠኝም በተመለሰ ጊዜ ሥራውን እየፈጸመ ነው፤ በዚያም በምዕራፎች ሰባት፣ ስምንት እንዲሁም ዘጠኝ ርእሰ ጉዳይ የሆኑትን ሁለቱን ራእዮች በአእምሮው እንዲለያይ ለዳንኤል ያሳውቀዋል። እነዚህ ሁለቱ ራእዮች በ1798 ማኅተሙ የተፈታው የ"እውቀት መጨመር" ርእሰ ጉዳይ ናቸው።

የኤርምያስ ሰባ ዓመታትና የሙሴ "እርግማን" ሁለቱም፣ በሙሴ "መሐለ" እንደተወከለው የ"ሰባት ዘመናት" ምልክቶች ናቸው፤ ነገር ግን ገብርኤል የሚያቀርበው የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ዘመን ክፍፍል ነው። ይህም በትክክል ሊከፈል የሚችለው፣ የመርገጥ ራእይ ("chazon") እና የመገለጥ ራእይ ("mareh") ግንኙነታቸው በትክክል ሲከፈል ብቻ ነው። ገብርኤል ለአይሁድ የአራት መቶ ዘጠና ዓመታት የፈተና ዘመን እንደ ተሰጣቸው በመለየት ጀመረ። ያ ዘመን ሰባውን ዓመታት የምርኮ ዘመን ያመጣው ያው የአራት መቶ ዘጠና ዓመታት የዓመፅ ዘመን ነበር።

"የተወሰነ" የሚለው ቃል በሃያ አራተኛው ቁጥር ውስጥ ከሦስተኛው አዋጅ መውጣት በ457 ዓ.ዓ. ጀምሮ እስከ እስጢፋኖስ በድንጋይ መውገር በ34 ዓ.ም. ድረስ ያለውን ዘመን ይመለከታል፤ ነገር ግን "የተወሰነ" የሚለው ቃል በሃያ ስድስተኛውና በሃያ ሰባተኛው ቁጥሮች ውስጥ የጣኦትነትና የጳጳሳዊነት የማጥፋት ኃይሎችን ይለይታል።

ከስድሳ ሁለትም ሳምንታት በኋላ መሲሐ ይገደላል፣ ለራሱም አይደለም፤ የሚመጣውም አለቃ ሕዝብ ከተማይቱንና መቅደሱን ያጠፋሉ፤ ፍጻሜዋም እንደ ጎርፍ ይሆናል፤ እስከ ጦርነቱም ፍጻሜ ድረስ ጥፋቶች ተወስነዋል። ከብዙዎቻችን ጋር ለአንድ ሳምንት ቃል ኪዳኑን ያጸናል፤ በሳምንቱም መካከል

መሥዋዕትንና ቊርባንን ያስቆማል፤ በርኩሶችም መስፋፋት ምክንያት ምድረ በዳ ያደርጋታል፤
የተወሰነውም ፍጻሜ እስኪደርስ ድረስ በተበደለችው ላይ ይፈስሳል። ዳንኤል 9፡26፣ 27።

ገብርኤል ለዳንኤል እንዲህ ብሎ ያስታውቀዋል፡- “መሲሑ” “ከተቈረጠ” “በኋላ” “የሚመጣው አለቃ ሕዝብ ከተማዬንና መቅደሱን ያጠፋል።” ከ66 እስከ 70 ዓ.ም. ድረስ ትክክለኛ ሦስት ዓመት ተኩል በቆየው ከበባ ውስጥ አረማዊቷ ሮም “ከተማዬንና መቅደሱን” አጠፋች። ገብርኤል “የጦርነቱ ፍጻሜ” “እንደ ጎርፍ” እንደሚሆን ይለይታል፤ ጦርነቱም “ጥፋቶችን” እንደሚያካትት ያመለክታል። በኢየሩሳሌምና በመቅደሱ ላይ የተፈጸመው ጦርነት በአረማዊነትና በጳጳሳዊነት የተፈጸመው መረገጥ ነበር። በመጀመሪያ ኢየሩሳሌምን የሚያጠፋት አረማዊ ኃይል ባቢሎን ነበረች፤ ነገር ግን መሲሑ ከተሰቀለ በኋላ የምታጠፋት አረማዊ ኃይል አረማዊቷ ሮም ነበረች። ነገር ግን በመቅደሱና በሠራዊቱ ላይ የተፈጸመው ጦርነት በሁለት አጥፊ ኃይላት የተፈጸመ ነበር፤ በቅዱሳት መጻሕፍትም ውስጥ ከእነዚህ ሁለት አጥፊ ኃይላት ሁለተኛው ጳጳሳዊ ነው።

የጳጳሳዊ ሥልጣን “የሚጥለቀለቅ መቅሠፍት” ተብሎ የተወከለው ኃይል ነው፤ እርሱም በዳንኤል አሥራ አንድ ቁጥር አርባ ውስጥ “ይጥለቀለቃልና ያልፋል” ተብሎ የተገለጸው ኃይል ነው። በባቢሎን የተጀመረው፣ እና ሙሴ በዘዳግም ውስጥ በጨለማ ንግግር የሚናገር ተብሎ በተወከለው የብረት ሕዝብ የቀጠለው የኢየሩሳሌም መረገጥ፣ በኋላ በጳጳሳዊ ሥልጣን ተከተለ። እስከ መረገጡ ፍጻሜ ድረስ “ጥፋቶች” “ተወስነው” ነበር። በቁጥር ሃያ ሰባት፣ ክርስቶስ ለብዙዎች ቃል ኪዳኑን ለአንድ ሳምንት ያጸናል። በዚያ ሳምንት መካከል፣ ክርስቶስ በሰማይ ባለው መቅደስ ውስጥ የሊቀ ካህናትነቱን አገልግሎት ሲጀምር፣ የምድራዊው የመሥዋዕት ሥርዓት ይቋረጣል። ለአይሁድ ተቆርጦ በተሰጣቸው የፈተና ጊዜ ውስጥ ስላሳዩት አለመታዘዝ፣ መቅደሱና ከተማዬ እንደገና ምድረ በዳ ይደረጉ ዘንድ ነበር።

ቁጥሩ እንዲህ ይላል፡- “በርኩሶችም መስፋፋት ምክንያት ምድረ በዳ ያደርጋታል፤ ይህም እስከ ፍጻሜው ድረስ ይሆናል፤ የተወሰነውም በባድማይቱ ላይ ይፈስሳል።” አይሁድ የሙከራቸውን ዘመን ጽዋ በመጨረሻ እስከ ዳርቻው በሞሉበት ጊዜ፣ ከተማዬንና መቅደሱ እስከ ጦርነቱ ፍጻሜ ድረስ ባድማ ሊሆኑ ነበር። በ1798 በተፈጸመው የመረገጥ ፍጻሜ ጊዜ፣ ጳጳሳዊ ሥርዓቱ የሞት ቍስል እንዲቀበል “ተወስኖ” ነበር። ከዚያም ከተማዬንና መቅደሱ እንደገና ሊመለሱና ሊገነቡ ነበር፤ ይህም አይሁድ በሦስቱ አዋጆች መሠረት ከትክክለኛው ባቢሎን በወጡበት ጊዜ እንደ ምሳሌ ተገልጦ ነበር።

እስከ ዚያ ጦርነት ፍጻሜ ድረስ ኢየሩሳሌም በጳጳሳዊ ኃይል እንድትረገጥ ተወስኖ ነበር። በሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ውስጥ ያሉትን የተለዩ ዘመናት የሚያቋቁሙ ትንቢታዊ ጊዜያት፣ የሰባው ዓመታት የመረገጥ ራእይ ከመቅደሱና ከሠራዊቱ መመለስ ራእይ ጋር በተያያዘ ሲታወቅ ብቻ በትክክል ሊረዱ ይችላሉ። የሙሴን እርግማን የመበተን ራእይ መናቅ የመሰብሰብን ራእይ መናቅ ነው። የሰባው ዓመታት ራእይ የመበተን ራእይ ነው። የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ራእይ የመሰብሰብ ራእይ ነው። የሰባው ዓመታት ራእይ የመበተን “chazon” ራእይ ነው፤ የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ራእይ ደግሞ የመሰብሰብ “mareh” ራእይ ነው።

ስለዚህ እግዚአብሔር ያጣመረውን ሰው አይለያየው። ማርቆስ 10፡9።

ሁለቱ ራእዮች በትንቢታዊ ሁኔታ አንድ ሆነው ተጣመሩ፤ አንዱንም መጥላት ሁለቱንም መጥላት ነው። ይህ እውነታ የሚያሳየው፣ አድቪንቲዥም የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ትንቢትን እንደሚያቆዩ ቢናገሩም፣ እንደ 1863 በ“ሰባቱ ዘመናት” ላይ እንደ ገና እርግጠኛ በሆነ ሁኔታ የአድቪንቲዥምን ማዕከላዊ ምሰሶ እንደ ጣሉ መሆናቸውን ነው። አይሁድ የእግዚአብሔርን ሕግ እንደሚጠብቁ አይናገሩም ነበርን? የጥንት እስራኤልስ መሲሑን እንደሚጠባበቁ አይናገሩም ነበርን? የእግዚአብሔርን ቃል የማያጸና መናገር ከንቱ ነው።

ሚሊራውያን በመጨረሻ እ.ኤ.አ. ጥቅምት 22፣ 1844 የሁለት ሺህ ሦስት መቶው ቀናት ዘመን መፈጸሚያ እንደሆነ ለዩ፤ ነገር ግን ግንዛቤያቸው ውሱን ነበር። ስለ ሰማያዊው መቅደስና ክርስቶስ በዚያ ቀን በቅድስተ

ቅዱሳን ስፍራ መገለጡ የሚመለከተው ብርሃን የመጣው ከታላቁ ተስፋ መቁረጥ በኋላ ብቻ ነበር። የሦስተኛውን መልእክትና የእግዚአብሔርን ሕግ ያዩትም ከዚያ ቀን በኋላ ብቻ ነበር።

ጌታ ከሁለት ሺህ ሦስት መቶው ዓመታት ጋር የተያያዘውን ትንቢታዊ ብርሃን ሊጨምር አስቦ ነበር፤ በ1856ም ወደ ተጨማሪ ብርሃን የሚያስገባ ደጅ ከፈተ፤ በሚቀጥሉትም ሰባት ዓመታት ውስጥ አድቼንቲዝም ያንን ደጅ ዘጋው። እስከ መስከረም 11 ቀን 2001 በኋላ ድረስ ጌታ የትንቢት ተማሪዎችን ወደ ሂራም ኤድሰን ጽሑፎች አልመራቸውም ነበር፤ ከዚያም በኋላ የ“ሰባቱ ዘመናት” ብርሃን እንደገና መጨመር ጀመረ።

በሁለት ሺህ ሦስት መቶው ዓመት ትንቢት እና በሁለት ሺህ አምስት መቶ ሀያው ዓመት ትንቢት መካከል ያለውን ግንኙነት ለማየት በመከፈከሉ፣ አድቼንቲዝም ጥቅምት 22፣ 1844ን ጉድለት ባለበትና ያልተሟላ መልኩ ለመረዳት ደረሰ።

አንድ ጊዜ ኤስ. ኤስ. ስኖው የስቅለቱን ቀን ከወሰነ በኋላ፣ የ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ቀን ተረጋገጠ።

ስለዚህ እወቅና አስተውል፤ ኢየሩሳሌምን ለመመለስና ለመሥራት ከተሰጠው ትእዛዝ ጀምሮ እስከ መሲሐ አለቃ ድረስ ሰባት ሱባኤዎችና ስልሳ ሁለት ሱባኤዎች ይሆናሉ፤ መንገዱም እንደ ገና ይሠራል፤ ቅጥሩም ደግሞ፣ በመከራ ዘመንም እንኳ፡፡ ከስልሳ ሁለት ሱባኤዎችም በኋላ መሲሐ ይቆረጣል፤ ለራሱም አይሆንም፤ የሚመጣውም የአለቃው ሕዝብ ከተማይቱንና መቅደሱን ያፈርሳሉ፤ ፍጻሜውም እንደ ጎርፍ ይሆናል፤ እስከ ጦርነቱም መጨረሻ ድረስ ጥፋቶች ተወስነዋል። ከብዙዎችም ጋር ለአንድ ሱባኤ ቃል ኪዳኑን ያጸናል፤ በሱባኤውም መካከል መሥዋዕትንና ቍርባንን ያስቆማል፤ በርኩሶቶችም መብዛት ምክንያት ምድሪቱን ባድማ ያደርጋታል፤ እስከ ፍጻሜውም ድረስ፤ የተወሰነውም በባድማይቱ ላይ ይፈስሳል። ዳንኤል 9፡25-27።

ሚለራውያኑ ስለ ስቅለቱ ትክክለኛውን ቀን አወቁ፤ ከዚያም የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ዘመን ፍጻሜ ተለይቶ ታወቀ። በ«ሳምንቱ መካከል» መሲሐ «መቆረጡ»፣ ክርስቶስም አይሁድ የፈተናቸውን ዘመን ጽዋ እስከ ዳር ድረስ ስለሞሉ፣ በ«የጥፋት ርኩሶቶች መስፋፋት» እንደተወከለው፣ «ቃል ኪዳኑን» ያጸናበት ሁኔታ ደግሞ ታወቀ። መስቀሉም የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት እውቅና ውስጥ አስፈላጊ የነበረ ታሪካዊ ምልክት ሆነ።

እግዚአብሔር ኃይል እጅግ ብርቱ መገለጥ እንዲፈጠር ያደረጉት በእነዚያ ጥቅሶች ውስጥ የተገኘው ብርሃን ቢኖርም፣ ሚለራውያን እነዚያን ጥቅሶች በዳንኤል ሁለቱን ራእዮች ያላቸውን ግንኙነት ለማስተዋል ባለው ፍላጎት የተወከለ መረዳት ላይ ፈጽሞ አልደረሱም። ክርስቶስ ቃል ኪዳኑን ያጸናበት ሳምንት በሁለት ዘመናት ተከፍሎ ነበር፤ ይህንም እህት ዋይት ከኋላ በክርስቶስ የራሱን ሦስት ዓመት ተኩል አገልግሎት እንደሚወክል፣ ከዚያም በደቀ መዛሙርቱ የተወከለውን አገልግሎቱ ተከትሎ እንደሚመጣ ለየቸው። የመስቀሉ ታሪካዊ የመንገድ ምልክት የጥቅምት 22, 1844ን ቀን ለመወሰን መልሕቅ እንደሆነ አዩ፤ ነገር ግን እርሱ ደግሞ የሁለት ተመሳሳይ የሦስት ዓመት ተኩል ዘመናት ማእከል መሆኑን፣ ስለዚህም “ሰባቱ ዘመናት” እንደሚወክል፣ እግዚአብሔርም በሙሴ አማካይነት “የቃል ኪዳኑ ጠብ” ብሎ የጠራውን መሆኑን አላዩም።

እኔም ደግሞ በተቃራኒው መንገድ ከእናንተ ጋር እመላለሳለሁ። ስለ ኃጢአታችሁም ሰባት እጥፍ እቀጥቻለሁ። የቃል ኪዳኑንም በቀል የሚበቀል ሰይፍ በላያችሁ አመጣለሁ፤ በከተሞቻችሁም ውስጥ በተሰበሰባችሁ ጊዜ ቸነፈርን በመካከላችሁ እልካለሁ፤ እናንተም በጠላት እጅ ትሰጣላችሁ። ዘሌዋውያን 26፡24፣ 25።

ክርስቶስ ከብዙዎች ጋር ቃል ኪዳኑን ሲያጸና ነበር፤ ከማይታዘዙት አይሁድ ጋር የተከራከረበትም ያ ቃል ኪዳን ነበር። “የቃል ኪዳኑ ክርክር” በ723 ዓ.ዓ. ጀመረ፤ በዚያም ጊዜ አሰራውያን ሰሜናዊውን መንግሥት ወደ

ምርኮ በወሰዱ ጊዜ፤ ከዚያም ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ትንቢታዊ ቀናት አረማዊነት ቃል በቃል እስራኤልን ረገጠች። ያ መረገጥ ከዚያም በኋላ በሌላ አንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ትንቢታዊ ቀናት ተከተለ፤ በዚያም የጳጳሳዊ ሥርዓት መንፈሳዊቱን እስራኤል ረገጠች።

ክርስቶስ ቃል ኪዳንን ያጸናበት ትንቢታዊው ሳምንት፣ የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ራእይ ፍጻሜ ሆኖ ሲመጣ፣ የሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታትን ራእይ ደግሞ ይወክል ነበር። ሚሊራውያን የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታትን ትንቢት በቂ መጠን ተገንዝበው የእኩለ ሌሊት ጩኸትን መልእክት በትክክል አወጁ፤ ነገር ግን በዘጠነኛው ምዕራፍ ውስጥ ያለው የገብርኤል ትርጓሜ ሊያስተላልፍ የታሰበውን ብርሃን ከፊሉን ለመቀበል አልፏቸዋል።

ገብርኤል ለዳንኤል “ነገሩን” እና “ራእዩን” በሚል የተወከሉትን ሁለቱን ራእዮች በትክክል እንዲለይ (በአእምሮው እንዲለያይ) አስተምሮት ነበር፤ እናም በዚያ ምክር ፍጻሜ ሲስተር ዋይት፣ ዳንኤል የሰባውን ሳምንታት (የ“ሰባት ዘመናት” ምልክት) እና የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታትን ግንኙነት ለመረዳት ሲሻ ያለበት እርሱ ዋና ሸክም እንደነበረ ታስታውቀናለች።

አድጌንቲዝም የ“ሰባት ዘመናት”ን መቃወሙ ከሁለት ሺህ ሦስት መቶው ዓመታት የተቆረጠው የመጀመሪያው የአራት መቶ ዘጠና ዓመታት ዘመን፣ ሙሴ “የቃል ኪዳን ጠብ” ብሎ የሚጠራውን የቃል ኪዳንን ዓመፅ እንደሚወክል እንዳያስተውሉ በሚያደርጋቸው አቋም ላይ አኖራቸው።

በሳምንቱ መካከል የተፈጸመው ስቅለት ቀኑን ብቻ ከመለየት ይልቅ ከዚያ በላይ እንደሚጠቁም ለማወቅ ደግሞ ተከልክለው ነበር፤ ምክንያቱም ይህ ስቅለት በኪዳን ደም ክርስቶስ ከእስራኤል አለመታዘዝ ጋር ያለውን ክርክር ራሱን ማዕከል ይለይ ነበር። ብዙዎችን ስለ እነርሱ በመስቀል ላይ የፈሰሰው ደም፣ ኪዳንን ሲያጸና፣ በዘሌዋውያን ሃያ አምስትና ሃያ ስድስት የቀረበውን ኪዳን ደግሞ እያጸና እንደነበር እውነታ ዓይናቸው ታውሮ ነበር።

እስራኤል በጥንት የገቡት ቃል ኪዳን እንዲህ በማለት የገለጹትን ቃል ኪዳን በራሳቸው ላይ ወሰዱ፤ “እግዚአብሔር ያለውን ሁሉ እናደርጋለን።” ነገር ግን ክርስቶስ ያቀረበው ቃል ኪዳን ሕጉ በልብ ላይ እንዲጻፍ እንደሚጠይቅ ፈጽሞ አለወቁም ነበር። ስለ ቃል ኪዳን ያላቸው ፈሪሳዊ ትርጓሜ እውነተኛውን ቃል ኪዳን እንዳያስተውሉና እንዳይቀበሉ አደረጋቸው።

ዘመናዊቷ እስራኤል በሳምንቱ መካከል ያለውን የመስቀሉን ደም እንደዚያ ባሉ ቃላት ገልጸዋለች፤ ይህም መሲሔን በእምቢተኝነት በገፋበትና “ክፍሃር በቀር ንጉሥ የለንም” ብለው ባወጁበት ጊዜ በጥንታዊቷ እስራኤል ላይ እንደ ነበረው ዓይነት ያለ ዕውርነት ለዘመናዊቷ እስራኤል ያመጣል።

ዘመናዊቱ እስራኤል ገብርኤል ለዳንኤል የዘረዘረው ታሪክ የኪዳንን ማጽናት ብቻ ሳይሆን፣ ያንን ኪዳን በሚጥሉ ላይ የሚመጣውን መበተን ደግሞ እንደሚያካትት አታይም፤ ምክንያቱም ቁጥሮቹ አረማዊት ሮም (ሊመጣ የነበረው አለቃ) ከተማዬቱንና መቅደሱን እንደምታጠፋ፣ እንዲሁም መቅደሱንና ሰራዊቱን እስከረገጠው ጦርነት ፍጻሜ ድረስ “ጥፋቶች” በብዙ ቁጥር እንደ ተወሰኑ ያመለክታሉ።

ብዙዎች ጋር ኪዳንን ለማጽናት ክርስቶስ ደሙን ባፈሰሰበት ታሪክ ውስጥ፣ አረማዊቱና ጳጳሳዊቱ ሮም የሆኑት ሁለቱ የሚያጠፋ ኃይሎች በተለይ ተለይተው ይገለጣሉ። በመስቀሉ ላይ የፈሰሰው ደም ክርስቶስ ወደ ሰማያዊው መቅደስ የሚያመጣው ነው፤ እናም በሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት የ“mareh” ራእይ የተወከለው የሥራው ምልክት ነው። ያ ታሪክ፣ መቅደሱንና ሰራዊቱን ይረግጡ ዘንድ በሚያገለግሉት በሁለቱ የሚያጠፋ ኃይሎች የተወከለው፣ በሁለት ሺህ አምስት መቶ ሀያ ዓመታት የ“chazon” ራእይ ታሪክ ጋር ተጣምሮ የተሰራ ነው።

በሚለር ሕልም ውስጥ እንደ እንቁዎች የተወከሉት እውነቶች እንደ ፀሐይ ብርሃን እጅግ ይበሩ ነበር፤ ነገር ግን ያልተሟሉ ነበሩ። በመጨረሻዎቹ ቀኖች፣ የእኩለ ሌሊት ጩኸት ቃል በቃል በሚደገምበት ጊዜ፣ እነዚያው እንቁዎች በ“dirt brush Man” ወደ አዲሱ እና ወደ ትልቁ ሣጥን ውስጥ ይጣላሉ፤ ከዚያም በመጀመሪያ ከነበሩበት አሥር እጥፍ ይበልጥ ያበራሉ። እነዚህ የመጨረሻው የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት መፈተኛ ይሆናሉ። እነዚያ እንቁዎች በዕንባቆም የተነበዩት ሁለቱ ምስክሮች እንደ ጽላቶች በተለይ ተለይተው ተገልጠው ነበር። የ1843 እና የ1850 የፓይነሮች ቻርቶች ሁለቱ ጽላቶች “line upon line” ተደራርበው በሚቀመጡበት ጊዜ፣ የሚለር እንቁዎች በተለይ ተለይተው ይታወቃሉ፤ እናም በዚህ ሁኔታ እነዚያ እንቁዎች የመጨረሻውን የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት ይወክላሉ።

በሁለቱ ሰንጠረዦች ላይ ያሉ እውነቶች አብዛኞቹ ከ1844 በፊት የተፈጸሙ ትንቢቶችን ያብራራሉ፤ እንደ ዳንኤል ሰባትና ስምንት ያሉት አራዊት መለየት ያሉትን ለምሳሌ። የዳንኤል ሁለት ምስል ተወክሎ አለ። ራእይን የሚያቆም ሮም ነው። ወይስ አንቲዮኮስ ኤጲፋኔስ ነው። በሚለው ላይ ያለው ክርክር በዚያ አለ። የመጀመሪያው ቅሬታ እና የዕንባቆም የመዘግየት ጊዜ እንዲሁም የአሥሩ ደናግል ትንቢት በዚያ አለ። የሦስተኛው መልእክት መምጣት በዚያ አለ። እንዲሁም ሰማያዊው መቅደስ። “የዕለት ዘወትር” እንደ ጣዖት አምልኮ ምልክት በዚያ አለ። እና እርግጥ ነው። የእስልምና ሦስቱ ወዮዎች በዚያ አሉ። እነዚህ ሲሰበሰቡ ሰንጠረዦቹ የይሁዳ ነገድ አንበሳ አንድን ትንቢታዊ እውነት በሚፈታበት ጊዜ የሚፈጸሙትን “የእውቀት መጨመር” ምሳሌ አድርገው ያሳያሉ።

በ1798 የፍጻሜ ዘመን ሲደርስ የተፈታ ትንቢታዊ እውቀትን የሚወክል ምልክት እንደ ኡላይ ወንዝ ራእይ ያለንን እንዲህ ያለ መርመራ ስናጠናቅቅ፣ ያ እውቀት እየጨመረ በዊልያም ሚለር ሕልም ውስጥ ባለው አዲሱ ትልቁ ሣጥን ውስጥ ጌጣጌጦቹን እንዲሞላ እንደ ሆነ በማስታወስ፣ በታሪካቸው ያልተሟሉትን የሚለር አማኞች እውነቶች እንደገና እንመለከታለን። ከእነዚህ አንዳንዶቹ ያልተሟሉ ሆነው የቀሩት የሚለር አማኞች በሚኖሩበት የታሪክ ዘመን ምክንያት ነበር፤ ሌሎች ግን ከሦስተኛው መልእክት እየገፋ ከሚሄደው ብርሃን ጋር አብረው ለመሄድ በእምቢተኝነታቸው ምክንያት ያልተሟሉ ሆነው ቀሩ።

በሚቀጥለው ጽሑፍ እነዚህን ነገሮች እንቀጥላለን።

እግዚአብሔር መልእክት ይዘው የላካቸው ሰዎች ሰዎች ብቻ ናቸው፤ ነገር ግን የሚሸከሙት መልእክት ባሕርይ ምንድን ነው? እግዚአብሔር የትኛው እንደሚመረጥ ስለ ሆነ ከእናንተ ምክር ስለልጠየቀ፣ ከማስጠንቀቂያዎቹ ዘንድ መመለስ ወይም እነርሱን ማቃለል ይደፍራሉን? እግዚአብሔር የሚናገሩ፣ በታላቅ ድምፅ የሚጮኹ እና የማይቆጥቡ ሰዎችን ይጠራል። እግዚአብሔር መልእክተኞቹን ለዚህ ዘመን ሥራውን እንዲፈጽሙ አስነሥቶአቸዋል። አንዳንዶች የክርስቶስን ጽድቅ መልእክት ትተው ሰዎችንና ጉድለቶቻቸውን ለመተቸት ተመልሰዋል። ምክንያቱም የእውነትን መልእክት በተፈለገው ሁሉ ጸጋና ማማር አያቀርቡትም። ቅንዓታቸው ከመጠን በላይ ነው፤ ከመጠን በላይ እጅግ ጽኑ ናቸው፤ በከፍተኛ የእርግጠኝነት መንፈስ ይናገራሉ፤ እንዲሁም ለብዙ ደካማና ግፍ የተጫኑ ነፍሳት ፈውስና ሕይወትና መጽናናት የሚያመጣ መልእክት በአንድ መጠን ወደ ውጭ ይገፋል፤ ምክንያቱም ተጽእኖ ያላቸው ሰዎች የራሳቸውን ልብ እንደሚዘጉ እና የራሳቸውን ፈቃድ እግዚአብሔር ተናግሮበት ባለው ነገር ላይ እንደሚያቆሙ መጠን፣ ብርሃንንና ሕያው ኃይልን በናፍቆት እየተመኙና እየጸለዩ ከነበሩት ሰዎች ዘንድ የብርሃንን ጨረር ለመውሰድ ይፈልጋሉ። ክርስቶስ በአገልጋዮቹ ላይ የተነገሩትን ጨካኝ፣ ትዕቢተኛና የማሸፍ ንግግሮች ሁሉ በራሱ ላይ እንደ ተነገሩ መዝግቦአቸዋል።

“የሦስተኛው መልእክት መልእክት አይረዳም፤ ምድርን በክብሩ የሚያበራው ብርሃንም በእየጨመረ በሚገለጥ ክብሩ ለመሄድ የማይፈቅዱ ሰዎች ዘንድ የሐሰት ብርሃን ተብሎ ይጠራል። ሊደረግ የሚችል ሥራ በእምነት ማጣታቸው ምክንያት በእውነትን በሚክዱ ሰዎች ሳይደረግ ይቀራል። የእውነትን ብርሃን የምትቃወሙ እናንተን ከእግዚአብሔር ሕዝብ መንገድ ጎን እንድትቆሙ እንማጸናችኋለን። ከሰማይ

የተላከ ብርሃን በግልጽና በማይናወጥ ጨረሮች በእነርሱ ላይ ይብራ። ይህ ብርሃን የደረሰችሁ እናንተን እግዚአብሔር ስለምትጠቀሙበት አጠቃቀም ኃላፊ ያደርጋችኋል። መስማት የማይፈልጉ ሰዎችም ኃላፊ ይሆናሉ፤ ምክንያቱም እውነት ወደ እጃቸው ደርሶ ነበር፤ እነርሱ ግን እድሎቻቸውንና መብቶቻቸውን ናቁ። መለኮታዊ ማረጋገጫ የተሸከሙ መልእክቶች ወደ እግዚአብሔር ሕዝብ ተልከዋል፤ የክርስቶስ ክብርና ግርማ፣ ጽድቁም ሙሉ በሙሉ በበጎነትና በእውነት የተሞላ ሆኖ ቀርቧል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ ያለው የመለኮት ሙላት ሁሉ በውበትና በማራኪነት በመካከላችን ተገልጦአል፤ ልባቸው በቅድመ ፍርድ ያልተዘጋ ለሆኑ ሁሉ ማራኪ ይሆን ዘንድ። እግዚአብሔር በመካከላችን እንደሠራ እናውቃለን። ነፍሳት ከኃጢአት ወደ ጽድቅ ሲመለሱ አይተናል። በተዋረዱ ልቦች ውስጥ እምነት ሲነቃ አይተናል። እኛስ እንደ ነጻ የሆኑት ለምጻሞች መንገዳቸውን የቀጠሉና እግዚአብሔርን ክብር ለመስጠት ከእነርሱ አንዱ ብቻ የተመለሰ እንሆንን? ከዚያ ይልቅ ስለ በጎነቱ እንናገር፤ እግዚአብሔርንም በልብ፣ በብዕር፣ በድምፅም እናመስግን።” Review and Herald, May 27, 1890.